

SYYYTTÄJÄ

II

Perttu Könönen
Janne Huuskonen

JOHNNY
Kniga

Perttu Könönen & Janne Huuskonen

SYYYTTÄJÄ II

JOHNNY KNIGA | HELSINKI

Ensimmäinen painos

© Perttu Könönen, Janne Huuskonen ja Johnny Kniga 2026

Johnny Kniga
An imprint of Werner Söderström Ltd
Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN: 978-952-362-169-5
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@kniga.fi

Syyttäjän tie on kivinen.

Sisällys

Esipuhe	9
---------	---

Osa 1: Kouvola

1	Raha ei innosta	15
2	Laamanni toisesta maailmasta	24
3	Päät pensaassa	35
4	Miksi kaikki syyttäjät ovat tyhmiä?	46
5	Kristallikruunun alla	54
6	Yksi paha, monta hyvää	63
7	Pimeää ennen aamunkoittoa	77
8	Terve järki on harvinaista	84
9	Vincent Bugliosin vaikutus	111
10	Pelkoa ja väkivaltaa	125
11	Anteeksiantamatonta objektiivisuutta	136
12	Autojobbari livahtaa kynsistä	145
13	Häntä koipien välissä Kouvolaan	159
14	Kiduttajan koiran eväät	164
15	Ihmiskauppiaan kaksi rangaistusta	176
16	Opiaattilääkäri tekee tuhojaan	183
17	Lopun alku Kouvolassa	198

Osa 2: Helsinki

18	Saako syyttäjä hymyillä?	209
19	Huumemäärät kasvavat ja liivit vilkkuvat	221
20	Galleristin kiristys	229
21	Hasistynnyrit ja Pasilan mies	240
22	Tappajien jengin luonteesta	268
23	Enkelit tuomiolla	273
24	Laittomia sanktiomaksuja urakalla	286
25	Malmin Korupaja on ryöstetty	294

Osa 3: Nykyaika

26	Case Hertta, vuosimallia 2022	307
27	Dödspatrollenin juttu	322
28	Räjähtävät terveiset Ruotsista	356
29	Porvoossa ei viivytellä	372
	Loppukaneetti: ”Ruotsin tiellä”	407

Esipuhe

Olin ollut syyttäjänä 11 päivää, kun alkoi tapahtua. Päivä oli pulkassa, ja olin vetänyt treeninkin Kouvolan kirkon takana sijaitsevalla kuntosalilla. Astelin huolettomasti autolleni, jonne olin jättänyt puhelimen treenin ajaksi. Siihen aikaan punttisaleilla ähistiin ja väännettiin rautaa eikä räplätty puhelimia. Älypuhelimia ei onneksi ollut keksittykään. Otin vanhan kunnan nokialaisen käteeni ja näin, että auskultointikaverini Imatralta oli soittanut ja lähettänyt tekstiviestin. Soitin hänelle ja kuulin, että helvetti oli irti New Yorkissa. Jumbojetit olivat törmänneet pilvenpiirtäjiin.

Kun pääsin television ääreen vuokrayksioöni Pikku-Palomäkeen, toivonsa menettäneitä ihmisparkoja mäiskähteli korkeuksista tasaisin väliajoin kadulle ja välikattoihin. Eikä mennyt kauan, kun seurasin livenä ensimmäisen kaksois-tornin romahdusta. Vähän myöhemmin toinenkin torni sortui. Loppupäivä kului pitkälti televisioruudusta hirvittävää tuhoa, kärsimystä ja sekasortoa tuijottaessa. Elämä pysähtyi ja kaikki muu unohtui. Järkytyksen sekainen epäusko täytti mielen.

Pari vuotta myöhemmin eräässä jutussa amfetamiinin-ostaja haarukoi poliisikuulustelussa huumerallin ajankohtaa WTC-iskun perusteella. Terroriteko oli koskettanut häntä niin syvästi, että huumeidenkäyttö oli loppunut kuin seinään. Lakko ei kuitenkaan kestänyt loputtomasti, vaan pari vuotta myöhemmin hän retkahti uudelleen. Amfetamiinin käyttö jatkui entistä rajumpana ja johti lopulta psykoosiin.

Oikeudenkäynnissä hän oli jo toipunut psykoosista, mutta muisti oli mennyt. Niin oli tosin käynyt melkein kaikille muillekin noin 30 amfetamiininostajalle, jotka olivat kuulusteluissa avautuneet poliisille huumeostoksistaan. Psykologinen ilmiö tunnetaan nimellä chicagolainen muistinmenetyt, koska sitä havaittiin ensi kerran 1920-luvulla, kun Al Capone kumppaneineen temmelsi Tuulisessa kaupungissa. Myös Sisi-liassa on havaittu samanlaista oireyhtymää varsinkin mafia-oikeudenkäyntien yhteydessä.

Poliisin saamien tietojen mukaan Kouvolassa taudin kehittymiseen saattoi vaikuttaa se, että kansainvälisen liivijengin jäsenet olivat pörränneet kuultavien luona ennen oikeuskäsittelyä. Tuohon aikaan Kouvolassa oli enemmän sääntö kuin poikkeus, että poliisikuulustelujen kertomukset huumeostoksista pyörrettiin myöhemmin tuomioistuimessa. Sitten alkoi väittäly, pidettiin esitutkintakertomusta luotettavana. Onneksi useimmiten pidettiin, vaikka joskus itse kuulustelija kutsuttiin oikeussaliin vakuuttelemaan, ettei ollut uhkaillut, kiristänyt tai syyllistynyt muihinkaan laittomuuksiin sopivan huumetarinan synnyttämiseksi.

§

Siirtyminen syyttäjäksi ei ollut tuntunut kummoiselta muutokselta elämässäni. Ajattelin vain, että pääsin kokeilemaan yhtä lakimiesammattia, johon opintoni ja työkokemukseni antoivat mahdollisuuden. Erään kaverini appivanhemmat arvostivat selvästi oikeustieteen koulutusta ja olivat mielissään, kun aloitin työt asianajotoimistossa. Ääni muuttui kellossa, kun siirryin syyttäjien leiriin. Ystäväni anoppi kysyi vakavana: ”Miten joku voi syyttää toista ihmistä?”

Oli yllättävää, että pääkaupunkiseudulla asuva keskiikäinen voisi katsoa maailmaa niin viattomasti. Olen tavannut

ihmisiä, jotka syyttävät päivästä toiseen muita ihmisiä omista ongelmistaan. Virallisessa syyttämisessä täytyy toki olla paremmat ja muodollisemmat perusteet, mutta syyppään etsiminen ja löytäminen on periaatteessa meille kaikille tuttua puuhaa.

Minulle oli jo kauan sitten valjennut, että paratiisissa on käärme ja ihmisomenatarhassa on valitettavasti joukossa pahasti mädäntyneitä omenia, jotka täytyy korjata pois. Tarkoitan niitä yksilöitä, jotka rikkovat räikeästi tärkeimpiä yhteiselämän pelisääntöjä. Jonkun täytyy olla muistuttamassa perustavimpien pelisääntöjen rajoista ja toisinaan käyttää Monopolista tuttua ”Mene suoraan vankilaan kulkematta lähtöruudun kautta” -korttia.

En muista, mitä vastasin ystäväni anopille, mutta syksyllä 2001 syyttäjän ammatti oli minulle vain työtä, jossa sain olla tekemisissä rikosoikeuden ja rikosprosessioikeuden kanssa. Ne ovat ainoat oikeudenalat, joista olen koskaan ollut oikeasti kiinnostunut.

1 Kouvola

1

Raha ei innosta

Tuore juristi yrittää väkisin ja kannustettuna lukea Kauppalehteä, mutta pörssikurssit kiinnostavat pikkukaupungin poikaa yhtä paljon kuin tuore lehmänlääkäri. Oikeussali on toista maata, ja siellä selvitellään esimerkiksi Peikon ja Piken puukkoriiata.

Monet kuvittelevat, että lakimiehet tienaa suuria summia heti yliopistosta päästyään. Oikeasti sellainen on harvinaista.

Vaikka olin syksyllä 2001 syyttäjänä noviisi, minulla oli noin kahden ja puolen vuoden ajalta kokemusta rikosjutuista ja -oikeudenkäynneistä. Valmistuin Helsingin yliopiston oikeustieteellisestä tiedekunnasta tammikuussa 1999. Tuoreena oikeustieteen kandidaattina pidin asianajoalaa kiinnostavimpana vaihtoehtona. Olin iloinen, kun sitten sain ensimmäisen työpaikkani hämeenlinnalaisesta asianajotoimistosta. Mielikuvani asianajotyöstä olivat kuitenkin lapsellisen epärealistisia. Ne kumpusivat suoraan elokuvista, televisiosarjoista ja O.J. Simpsonin murhaoikeudenkäynnistä, jota olin seurannut tiiviisti CNN-televisiokanavalta kesällä 1995.

Uudessa työpaikassa minulle tehtiin selväksi, että liikejuridiikkaan painottuvassa kasvuhakuisessa asianajofirmassa olin alussa lähinnä kuluera, jolle maksettava kuudentuhannen markan bruttokuukausipalkka oli hyvántahtoista avustusta osakkaiden omista taskuista. Esimieheni yritti kovasti saada minua kiinnostumaan liike-elämästä ja yritysjuridiikasta.

Hän patisti esimerkiksi lueskelemaan Kauppalehteä. Yritin kyllä, mutta pörssikurssit ja muut liiketalouden käyrät ja kiemurat eivät kiinnostaneet minua vähääkään.

Enkä oikein osannut innostua juoksemaan rahan perässä, kun pienen palkkani takia en oppinut ymmärtämään ja arvostamaan mammonan mahtia maailmassa. Olin elänyt taloudellisesti hyvin vaatimatonta elämää opiskeluaikana ja olin täysin tyytyväinen siihen. Tulen keskiluokkaisesta perheestä ja molemmat vanhempani olivat virkamiehiä. Olisi vaatinut suurta sisäistä muutosta lähteä opettelemaan tosissaan yrittysmaailman kuvioita.

Tuohon aikaan en osannut ajatella syyttäjäksi hakeutumista. Suhtauduin syyttäjiin melko neutraalisti ja pidin heitä lähinnä harmaina ja värittöminä virkamiehinä. Asianajotoimiston esimieheni puhui väheksyvään sävyyn kaupungin johtavasta syyttäjästä, joka kuljeskeli kaupungilla kädet taskussa. Myöhemmin syyttäjänä en ole koskaan vältellyt käsien työntämistä taskuun silloin kun huvittaa. Toki joissakin virallisissa tilanteissa voi olla parempi keksiä käsille jokin muu paikka, mutta en arvioi ihmistä sen perusteella, pitääkö hän kaupungilla käsiä taskussa vai ei.

Jotta olisin saanut kasvatettua laskutustani asianajotoimistolle, tarvittiin tietenkin verkostoitumista asiakkaiden hankkimiseksi. Sain vinguttaa firman luottokorttia mielin määrin liikelounaisiin. Jonkun aikaisemmasta elämästä tutun seurassa se ei vielä tuntunut kovin niljakkaalta, mutta muuten suhteiden rakentaminen dollarin kuvat silmissä ei sopinut minulle. Työnsin lounastauolla mieluummin Saarioisten maksalaatikon mikroaaltouuniin, jolloin keittiöstä asianajotoimiston puolelle leijuva rahvaanomainen tuoksu saattoi karkottaa jonkun isokenkäisemmistä asiakkaista.

Minut oli aivopesty yliopistossa väheksymään rangaistusten tehoa. Aivopesu tapahtui käytännössä niin, että professori Pekka Koskinen asetti kätensä selän taakse ja sitten vyön alle lämpimään paikkaan pakaroiden väliin ja alkoi luennoida pehmeällä äänellään pehmeiden arvojen puolesta rikosoikeudessa ja kriminaalipolitiikassa.

Koskinen oli humanin rikosoikeuden ja kriminaalipolitiikan ruumiillistuma. Hän oli todennäköisesti maailman mukavin mies. Miten olisin voinut niukalla elämäkokemuksellani kyseenalaistaa leppoisan professorin humania lähestymistapaa? Tuohon aikaan Koskisen linja oli minulle ainoa totuus.

Ehkä tunsin humanin ja miellyttävän yliopisto-opetuksen ansiosta ensimmäisten kuukausien aikana olevani rikosoikeudenkäynneissä kuin kala vedessä. Sain niitä hoidettavakseni silloin tällöin alkuvaiheesta lähtien. Koin olevani vahvimmillani rikosjutuissa, koska olin painottunut opintojeni loppuvaiheessa ja gradussani rikosprosessioikeuteen.

Alussa minulla ei ollut minkäänlaisia omantunnontuskia. Jo opiskeluaikana kesätöissä Jokelan vankilassa vartiopäällikkö Jarmo Salminen oli varoittanut, että asianajajana joutuu panemaan omantunnon takataskuun. Nuori kesävirtija ei sellaista vertauskuva ymmärtänyt. Salminen oli itse myöhemmin epäiltynä Jari Aarnion rikosvyyhdyssä, mutta rikosepäily johti syyttämättäjättämispäätökseen, joten voimme olettaa, että hänen oma takataskunsa oli pysynyt tyhjänä. Potkut hän taisi silti saada Jokelan vankilan apulaisjohtajan pestistä.

§

Yksi noiden aikojen mieleenpainuvista rikosjutuista oli ”Peikko” Paavolan puukkojuttu. Paavolalla oli pikimusta paksu tukka ja mustina tuikkivat korpinsilmät, joista hän varmaan sai lempinimensä. Paavola ilmestyi asianajotoimistolle ja kertoi,

että häntä epäiltiin tapon yrityksestä. Kävimme tapausta läpi neuvotteluhuoneessa.

Paavola eli päihdekeskeistä elämää. Hän piti kuitenkin jotenkin kunnostaan huolta, esimerkiksi kävi nyrkkeilylalisilla. Päihteet ja väkivalta olivat hänelle tuttuja, mutta toimistolla hän käyttäytyi asiallisesti ja hänestä sai parhaimmillaan ihan sympaattisen kuvan. En silloin ymmärtänyt, että kaikkein pahimmat jengirikolliset ja sarjamurhaajatkin pystyvät näyttelemään melko normaalin ihmisen roolia ainakin joidenkin minuuttien ajan, jotkut jopa muutaman tunnin kerrallaan.

Paavola kertoi olleensa ryypäämässä Pikeksi kutsutunsa naisen kanssa Hämeenlinnan vanhan kirjaston viereisessä puutalossa. Nainen ei ollut kuka tahansa Pike vaan Pohjoismaiden vaarallisimman naisen titteliä pitävä henkilö. Hän oli tappanut kolme miestä. Asunnolla menyyhyn kuului tiukan viinan lisäksi bentsoja, muistaakseni diatsepaamia, jos jotakuta kiinnostaa. Niitä napsitaan noissa piireissä kuin karkkeja ja popcornia lastenjuhlissa.

Peikko ja Pike olivat istuneet keittiönpöydän ääressä, kun heille oli tullut riitaa, Paavola ei muistanut mistä. Pike oli noussut pöydästä, napannut tiskipöydältä keittiöveitsen ja hyökännyt Paavolan kimppuun. Veitsi oli lyöntiasentoon kohotettuna ja terä osoitti kohti Paavolaa. Paavola onnistui nappaamaan Pikeä veitsikäden ranteesta ja painoi käden voimalla alas, jolloin veitsen terä osui Piken omaan rintaan. Samassa rytäkässä Paavola oli vääntänyt veitsen itselleen, jotta hyökkäys päättyisi.

Tilanne rauhoittuikin siihen. Piken rinnasta alkoi vuotaa verta. Kumpikaan osapuoli ei halunnut sekoittaa virkavaltaa asiaan, vaan he lähtivät asunnosta omille teilleen, ja joku soitti ambulanssin. Pike ei ehtinyt tai kyennyt kävelemään kuin sadan metrin päähän asunnosta ennen kuin ensihoitajat tavoittivat hänet. Ambulanssi vei Piken Kanta-Hämeen keskussairaalaan. Vamma ei ollut hengenvaarallinen mutta

ei mikään pintaraapaisukaan. Osumakohta oli melko lailla keskellä rintaa.

En pystynyt silloisella elämäkokemuksellani kumoamaan Paavolan kertomusta eikä minulla ollut siinä vaiheessa oikein syytäkään, koska tietoni olivat peräisin Paavolalta itseltään. Tilanne muuttui kuulustelussa Hämeenlinnan poliisilaitoksella. Alkuvaiheessa Paavola esitti pontevasti oman versionsa, ja minusta näytti edelleen siltä, ettei poliisi voisi osoittaa Paavolan kertomusta vääräksi.

Sitten kuulustelija alkoi pudotella astetta hankalampia kysymyksiä, joihin en ollut voinut varautua. Hän viittasi todistajanlausumiin ja näköhavaintoihin Paavolasta veitsi kädessä. Tilanne alkoi näyttää todella pahalta Paavolan kannalta. Hän vilkuili hädissään minua. Olin itse yhtä hädissäni enkä voinut tehdä mitään rauhoittaakseni häntä tai itseäni. Lähdimme kuulustelusta siipi maassa ja vankilareissu näytti päivän selvältä. Sovimme kuitenkin, että palaamme asiaan, kun esitutkintapöytäkirja valmistuu.

Esitutkinnan valmistuttua sain pöytäkirjan haltuuni. Siitä ilmeni, että huoneistossa oli todellakin ollut kolmas henkilö, mutta ei Paavolan ja Piken kanssa keittiössä vaan olohuoneen puolella. Hän ei ollut toisin sanoen nähnyt puukotusta.

Todistajakin taisi olla jonkin verran maistissa, mutta hän oli päätellyt, että Paavola oli puukottanut Pikeä. Kovan metelin ja rytinän jälkeen todistaja oli mennyt katsomaan, nähnyt veitsen Paavolan kädessä ja Piken makaamassa lattialla. Piken rinnasta oli vuotanut verta. Näin tilanteen niin, että Paavolan versio tapahtumista voisi edelleen olla totta eikä sitä voisi poissulkea ainakaan todistajan havaintojen perusteella.

Jossakin vaiheessa syyte nousi, ja Paavola haastettiin tapon yrityksestä Hämeenlinnan käräjäoikeuteen. Viranomaisten suhtautumisesta asiaan kertoo ehkä jotain se, että Paavola sai vastata syytteeseen vapaalta jalalta. Tapasin Paavolan käräjäoikeuden aulassa. Hämeenlinnan käräjäoikeus on

moneen muuhun Suomen tuomioistuimeen verrattuna poikkeuksellisen arvokkaan näköinen rakennus hienolla paikalla Vanajaveden rannalla.

Elettiin kuumaa kesää 1999. Paavola oli valinnut oikeussaliasukseen mustat pyöräilyshortsit ja kevyen metsästysliivin. Hän marssi odotusaulaan selvin päin ja kädessään muovinen asiakirjasalkku. Hän oli tullut taistelemaan tosissaan syytettä vastaan, oli syyllinen tai ei. Uskoin hänen syyttömyyteensä.

Asian käsittelyssä ei ihmeitä tapahtunut. Fakta oli edelleen se, että Piken rintaan oli aiheutunut sairaalahoitoa vaatinut haava ja konfliktin toinen osapuoli oli Paavola. Asunnossa oli todistaja, joka ei nähnyt suoraan lyöntiä eikä muutakaan vamman syntytapaa mutta oli havaintojensa perusteella vilpittömästi siinä käsityksessä, että Paavola puukotti Pikeä.

Piken avustajana toimi kokenut hämeenlinnalainen asianajaja Jaakko Salmela. Osana Paavolan puolustusta esitin todisteeksi asianomistajan aikaisempia tuomioita, joiden joukossa oli ainakin yksi teräaseella tehty henkirikos ja muutakin teräaseväkivaltaa. Tuomioihin viittaaminen oli luonnollinen osa puolustusta, koska Paavolan väitteen mukaan nimenomaan Pike tarttui teräaseeseen ja hyökkäsi.

Salmela katsoi, että asianomistajan aikaisempiin tuomioihin viittaaminen osoitti ”täydellistä arvostelukyvyyttömyyttä”. Minulla oli silloin hyvin vähän kokemusta oikeussalista ja elämästä yleensä, joten voisin helposti jälkikäteen myöntää arvostelukyvyyttömyyteni puolustaessani Paavolaa. Olen kuitenkin edelleen sitä mieltä, että Paavolan kertomuksen takia asianomistajan väkivaltahistorialla oli olennainen merkitys.

Uhrin historiaan viittaaminen ei ole eikä voi olla kiellettyä, vaikkei sillä tietenkään voi olla ratkaisevaa merkitystä jonkin tapahtuman arvioinnissa. Salmela ei vankasta rikosjuttujen kokemuksestaan huolimatta kyennyt muuten pukemaan sanoiksi sitä, mikä olisi osoittanut Paavolan väitteet vääriksi, koska todistajakaan ei ollut nähnyt vamman syntymekanismia.

Jutun syyttäjäkään ei käynyt päälle kuin yleinen syyttäjä. Hän luki syytteen, kävi läpi lääkärinlausunnot ja muut vähäiset kirjalliset todisteet sekä kuulusteli asianosaisia ja todistaa ilman kunnan vastakuulustelua Paavolalle tai perusteellisia tarkentavia kysymyksiä asianomistajalle ja todistajalle. Koko pääkäsittelystä jäi vaikutelmaksi, että vakava väkivaltarikossyyte käsiteltiin hyvin pintapuolisesti.

Myöhemmin syyttäjänä olen nähnyt, että toisinaan vakavissakaan väkivaltarikoksissa ei tarvita kovin perinpohjaista esitutkintaa, eikä sellaista nykyään aina tehdä esimerkiksi resurssisyyhin vedoten. Joskus ohut esitutkintapöytäkirja ja vähäinen selvitys voivat viitata siihen, ettei rikoksesta yksinkertaisesti ole saatu kokoon kestävää näyttöä. Ja lopullinen juurisyy voi toisinaan olla se, että todellinen tapahtuma ei vastaa rikosepäilyä. Niinpä oletin, että Paavola voisi säästyä vankilareissulta.

Pike ei ottanut henkilökohtaisesti väkivaltahistoriansa revittelyä vaan hymyili minulle viehkeästi oikeustalon hississä. Se oli karmaisevin hymy, jonka olen eläessäni nähnyt. Tuntui siltä, että todellisuudessa Paavola tai Pike eivät päihteiden käytön takia välttämättä edes muistaneet, miten puukkotappelu oikein oli alkanut ja mitä oli tapahtunut. He kertoivat sen, miten halusivat tapahtuman jälkikäteen esittää viranomaisille. Ennen Paavolan juttua olin ollut puolustamassa syytettyjä muutamissa rikosoikeudenkäynneissä ja joissakin syytteitä oli jo hylätty. Odotin sitä Paavolankin tapauksessa.

Tuomion päivä koitti. Paavola tuomittiin yli kolmen vuoden vankeusrangaistukseen. Olin järkyttynyt. Kirjoitin alahuuli väpättäen sydänverellä valituksen Turun hovioikeuteen. Oikeuden rattaat pyörivät niin hitaasti, että ehdin vaihtaa muihin töihin ennen hovioikeuden pääkäsittelyä. Muistan, että seuraajani asianajotoimistossa soitteli minulle Paavolan jutusta ennen hovioikeuskäsittelyä. Hänelläkään ei ollut pitkä kokemusta rikosjutuista tai oikeudenkäynneistä, mutta

kuulosti siltä, että hän tulisi tekemään parhaansa, jotta syyte hylättäisiin. En koskaan saanut tietää, mikä Peikon kohtalo lopulta oli.

§

Työn varjopuolet alkoivat tulla esiin, ja tuntemukset syytettyjen puolustamisesta muuttuivat inhottavammiksi. Puolustin yhtä amatsonia, jota syytettiin toisen naisen heittämisestä alas rappukäytävän portaita. Siinäkin oikeustapauksessa haiskahti vahva viinan lemu alusta loppuun. Syytetty kiisti epäilyn, ja minä puolustin häntä täydellä nuoruuden vimmalta. Tuomarilla saattoi olla odottamassa tärkeämpää tekemistä paikallisen jääkiekkoseuran asioiden hoitamisessa, koska hänellä ei kauan nokka tuhissut ennen kuin syyte hylättiin.

En tiedä, muistiko arvon tuomari, että hän oli noin 20 vuotta aikaisemmin luvannut minulle suklaalevyn, jos en kävisi viikkoon rimputtamassa heidän ovikelloaan ja kysymässä hänen poikaansa ulos leikkimään. Suklaalevy jäi saamatta, koska tuomarin poika oli loistotyyppi, joka johdatti minut musiikin ja rockabillyn maailmaan soittamalla kasetilta muun muassa Stray Catsiä ja tarjosi sitruunalimua Pauli Kiviharjun K-kaupalla Ansionrinteessä.

Kun hylkytuomio julistettiin salissa, raamikas päämieheni koppasi minut syleilyyn kuin pikkulapsen ennen kuin ehdin kissaa sanoa. Se oli yhtä aikaa liikuttavaa ja karmivaa. Todennäköisesti minut olisi heitetty oikeustalon ikkunasta Arvi Kariston kadulle, jos tuomio olisi ollut langettava. Näin joskus myöhemmin rappusiin heitetyn naisen kahvilassa. Tuntui pahalta. Tunnetta ei voinut selitellä tai kiistää niin kuin syytteitä oikeussalissa.

Toisessa väkivaltajutussa vetosin hätävarjeluun. Olin täysin sitoutunut puolustustaktiikkaan, kunnes yksi syyttäjän

todistaja kertoi itkien, kuinka päämieheni hakkasi toistuvasti tajuttoman asianomistajan päätä auton kylkeen. Sen jälkeen oli hyvin vaikea saada hätävarjelu-sanaa suusta ulos. En pysynyt katsomaan edes kaikkein yksinkertaisimman näköisen lautamiehen silmiin loppulausunnossani, käräjätuomarista puhumattakaan.

Oli muitakin rikosjuttuja, joissa jouduin katsomaan peiliin ja kysymään itseltäni, valehtelinko minä vai mitä ihmeen hölynpölyä suustani pulppusi. Lisäksi jouduin noloihin tilanteisiin, kun ilmeni, että päämies oli lasketellut täyttä luikuria avustajalleen ja jäi siitä oikeudessa kiinni, jolloin tunsin avustajana itseni todella tyhmäksi.

Vartiopäällikkö Salmisen sanat kaikuivat päässäni ja aloin jo miettiä, minne omantunnon voisi tunkea. Ihmisoikeudet ja pyhät selitykset oikeusjärjestelmän toiminnasta eivät enää vakuuttaneet minua jatkamaan rikoksista syytettyjen puolustamista.

En voinut myöskään paeta rikosjutuista siviilijuridiikan pariin, koska siviilioikeuden koukerot eivät kertakaikkisesti kiinnostaneet minua. Tunsin olevani umpikujassa, sillä työnantajani painopistealue oli juuri yritysjuridiikka, sopimusjuridiikka ja riita-asiat. Oli pakko etsiä muita töitä.

Luonnollinen vaihtoehto oli hakea auskultointipaikkoja käräjäoikeuksista ympäri Suomea. Lähetin kymmenisen hakemusta eri puolille maata, muistaakseni jopa Kuopioon asti. Vuoden 2000 loppukesällä tärppäsi.

TOTUUS PITÄÄ KAIVAA ESIIN.

Nuori oikeudenkäyntiavustaja Perttu Könönen huomaa miettivänsä, kannattiko opiskella vuosia päästäkseen auttelemaan muita vahingoittaneita ihmisiä pälkähästä.

Oma paikka alkaa löytyä, kun Könönen aloittaa syyttäjänä Kouvolassa 2000-luvun alussa. Löytyy työn merkityksellisyys. Löytyy aukkoja oikeusjärjestelmästä ja oma tiukkuus. Ja syytettäväksi yhä vakavampaa rikollisuutta.

Meno saattaa silti olla aavistuksen leppoisampaa kuin myöhemmin Helsingissä, jolloin Jari Aarnio, Keijo Vilhunen ja kumppanit tulisivat näyttämään todellisen karvansa.

Muistelmiensa toisessa osassa Perttu Könönen kertoo, miten hänestä tuli tinkimätön erikoissyyttäjä, joka jaksa vääntää vuodesta toiseen oikeussaleissa rikollisten kanssa.

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

99.1

978-952-362-169-5